

DECYZJA.

Na podstawie art. 1 pkt. 2, art. 2 i 3 Dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437) i w oparciu o Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 474) oraz na podstawie art. 22 ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 726), ustanawiam zarząd państwowy nad całym majątkiem, pozostałym po byłym „Baranowickim Towarzystwie Pomocy Ubogim”, a w szczególności nad położonym w Baranowiczach placem, darowanym wymienionemu Towarzystwu przez Elżbietę Rozwadowską na mocy aktu notarialnego, sporządzonego przed rejentem Borkowskim w dn. 4 marca 1903 r. L. rej. 244, o powierzchni i granicach, oznaczonych w tymże akcie darowizny.

Jednocześnie zarządcami powyższego majątku mianuję pp: 1) inż. Ludwika Wolnika, 2) Edwarda Puzinowskiego i 3) Borysa Awinowskiego z Baranowicz, powierzając im pełnienie tych funkcji aż do odwołania.

Uzasadnienie.

W braku innych znanych wskazań co do przeznaczenia objętego decyzją placu, użytkowany on był dotychczas przez gminę miasta Baranowicz, stanowiącą ustawowy podmiot obowiązku wykonywania opieki społecznej.

Plac powyższy przysądzony został na mocy orzeczenia sądowego osobie trzeciej, a co za tym idzie — oddany na użytek prywatny. Jak wynika z akt sprawy, po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 4 listopada 1932 roku (Nr sprawy 2 Ac. 83/32) w przedmiocie przekazania omawianego placu we władanie powódce Marii Górskiej, ujawnione zostały nowe dowody, stwierdzające, iż nieruchomości ta darowana była przez Elżbietę Rozwadowską na rzecz b. Baranowickiego Towarzystwa Pomocy Ubogim (odpis aktu notarialnego, sporządzonego przed b. rejentem Borkowskim w Baranowiczach w dn. 4 marca 1903 roku L. rej. 244, odpisy wniosku Marii Górskiej do Urzędu Wojewódzkiego w Nowogrodzku z dn. 20.V. 1926 r. i zaświadczenia Jana Rozwadowskiego z dnia 12 maja 1926 r.).

W tym stanie rzeczy i mając na uwadze, że koniecznym jest przywrócić całemu, a w szczególności darowanemu mieniu właściwego przeznaczenia w oparciu o ujawnione dowody i przy pomocy przewidzianych ustawowo środków praw-

nych; że powołany wyrok sądowy nie obowiązuje b. „Baranowickiego Towarzystwa Pomocy Ubogim” ani ewentualnych jego następców prawnych, którzy nie brali udziału w procesie, a zatem nie narusza ich praw majątkowych; że objęcie tego mienia w zarząd państwowy zmierza do należytego jego zabezpieczenia na czas do uregulowania tytułu własności; że wreszcie jest to mienie instytucji dobroczynnej, znajdującej się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i należące do osoby prawnej, która zaprzestała swej działalności w Polsce, co odpowiada powołanym przepisom dekretu z dnia 16.XII. 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25.V. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437), postanowiono, jak w osnowie decyzji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Minister Opieki Społecznej:

(—) *M. Zyndram-Kościalkowski.*

Warszawa, dnia 21 września 1937 r.